

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα δεξιόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
 καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεκ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Δεκεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 51

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

[Ἡ Χριστίνα ἴσταται πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ ὁποῖον ἤνοιξε.]

ΠΛΑΙ πιάνο... καὶ πάλι πιάνο!... αἰωνίως!... Μιὰ ὦρα μελέτη! Πρῶτα γυμνάσματα, ἔπειτα σκάλες! Ἄχ ἡ σκάλες!... ποῦ νὰ πάσῃ ἀπὸ τῆ σκάλα δποιος τὲς εὔρηκε! Ρrrrrrrrrrrr!!! (Μιμεῖται μὲ τὸ στόμα ἤχους κλιμάκων.) Ὅριστε! Καὶ ὅσῃ συλλογίζομαι ὅτι ὑπάρχουν χιλιάδες, ἑκατομμύρια κορίτσια καὶ ἀγόρια, μικρὰ καὶ μεγάλα, καὶ ἐτι ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος, ἑστὰς Ἀθήνας, ἑστὴν Ἑλλάδα, ἑστὴν Εὐρώπῃ, ἑστὸν τὸν κόσμον, κάμνει πρῶτὴ καὶ βράδῃ, συγχρόνως: (τραγουδεῖ) δὲ, ρέ, μι, φά, σὸλ, λά, σί, δὲ, σί, λά, σὸλ, φά, μι, ρέ, δὲ — καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μα τί εὐχαρίστησι βρισκουν ἡ αὐτὴ; Καὶ μετὰ τὲς σκάλες, τὰ γυμνάσματα (μὲ μορφασμὸν) λ ε ζ - ε ε ε ε ε ε ε ε, ἔπειτα ἡ θεωρία, ἔπειτα τὸ κομμάτι. Ἐ αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο πολὺ ἐνοχλητικὸ ἀλλὰ τί τα θέλετε! Ἔχει κανεὶς τίσα ἄλλα! Καὶ ὕστερ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, νὰ ἔρχεται καὶ ὁ κύριος Φαδιεζῆς, — ἔτσι τὸν ἐβγάλα τὸν δάσκαλό μου, — νὰ με σταυρόνῃ ἐδῶ-χάμω δυὸ ὥρες τὴν ἐβδομάδα καὶ νὰ μου ψάλλῃ:

α — Ἄ, δεσποινίς, δὲν ἐμελετήσατε καθὼς ἐρρεπε! Ἄ, δεσποινίς, πακαγαλλίζετε! Ἄ, δεσποινίς, παίζετε σαν ζητιάνος κ' ἔτσι μούρχεται νὰ σας ρίξω μιὰ πεντάρα! — (Εὐχαριστῶ)! — Ἄ δεσποινίς, δὲν θὰ μάθετε ποτέ σας, καὶ θὰ εἶδθε αἰωνίως μ α ζ ε τ τ α. Ὁ Μάλιστα, καὶ αὐτὴ τὴ λέξι ἀπὸ τὸ δάσκαλό μου τὴν ἔμαθα. Καὶ μου ψάλλει ἀκόμη... (κάμνει χειρονόμιον) ἕνα σωρὸ!...

(Μετὰ μικρὰν παύσιν) Δὲν εἰςεῦρω πῶς συμβαίνει αὐτὸ, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη ἑστὸ σπῆτι μίας, ποῦ δὲν ἀγαπῶ τὴ μουσική. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τρελλαινόνται. Πρῶτα-πρῶτα ἡ μαμμά, ποῦ παίζει πιάνο θαυμάσια. Ἄ, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ παίζω ἔτσι ἴσως μάλιστα γι' αὐτὸ... (μικρὰ παύσις) ναι, ναι, αὐτὸ θὰ εἶνε ποῦ μὲ κάμνει νὰ μὴ ἐπιμελοῦμαι πολὺ. Λέγω μέσα μου: πρὸς τί τάχα; ἐγὼ θὰ εἶμαι αἰωνίως μάλιστα... ἔτσι μοῦ εἶπεν ὁ δάσκαλός μου.

Καὶ ὁ μπαμπᾶς ἐπίσης εἶνε πολὺ καλὸς μουσικός. Αὐτὸς παίζει βιολί, καὶ τὸ βράδῃ κάμνουν ν τ ο υ ε τ τ ο μὲ τὴ μαμμά. Ἄ, τί εὐρροφα ποῦ εἶνε! μὲ τί εὐχαρίστησι ποῦ τοὺς ἀκούω! Τὸ ἴδιο καὶ ὅταν τραγουδῇ ὁ ἀδελφός μου Παύλος: Ἄ, μὰ σοῦ ἐγὼ μιὰ φωνή, τραγουδεῖ τόσο ὠραῖα! θαυμάσια!

Ἄμε ἡ ἀδελφὴ μου Κατίνα, ποῦ εἶνε ὀκτὼ μὲν χρόνων καὶ παίζει πιάνο ἀπὸ τώρα σαν μεγάλη; Καὶ τί ζῆλο ποῦ τον ἔχει! (Σταναίει) Αὐτὴ θὰ ἐκάθητο ἑστὸ πιάνο ὅλην τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ βαρεθῇ... Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶνε νὰ

το αγαπᾶ ἔτσι! Σε λίγο καιρὸ θὰ παίξῃ καλλίτερα ἀπὸ μένα. . . "Ε, καὶ τί με μέλει; Μήπως πιάω ἐγὼ ποῦ δὲν ἔχω κλίσι ἐπὶ πιάνο; Νά, σὲ ἄλλα μαθήματα εἶμαι πολὺ ἐπιμελής. Παραδειγμα- τος χάριν, ἔχω κλίσι ἐπὶ γραμματικῆ. . . Μὰ ἀλήθεια, ἔχω; . . . (Συλλογιέται.) "Α, μπᾶ! δὲν βαρύνσαι! δὲν μοῦ ἀρέσει ἡ γραμματικὴ! Ἐκεῖνα τὰ ἀνώμαλα ρή- ματα. . . πῶ, τί μελᾶς! καὶ μάλιστα γιὰ μένα, ποῦ μ' ἀρέσουν φύσει ὅλα τὰ ὀμαλά. . .

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν, ποῦ ἔχω κλίσι; Στὴ Γεωγραφία; . . . Χμ! λίγο, λιγάκι. . . Στὴν Ἱστορία; Χμ! ὅταν εἶνε τὰ ἀνε- κδοτὰ ἐκεῖνα τὰ μικρὰ καὶ νόστιμα: ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Χωρικός—θὰ πολε- μήσωμεν ὑπὸ σκιάν, —μολὸν λαβέ, —ἐς αἶθρον τὰ σπουδαῖα, — αὐτὰ μάλιστα. "Αλλ' ἐκεῖνες ἡ χρονολογίαις μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! (μορφάζει). "Στὰ μαθημα- τικά; Θεὸς φυλάξοι! Εἶμαι ἐγὼ τώρα γιὰ ἀριθμούς; νὰ κάμνω λογαριασμούς; . . . καὶ τί; μπακάλης εἶμαι; Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώ- μη καὶ τῆς Ροζάλιας, ποῦ ὁ πατέρας τῆς εἶνε πρέσβυς, καὶ μοῦ ἔλεγε ἴσα-ἴσα προ- χθές ὅτι ἡ ἀριθμητικὴ εἶνε γιὰ τοὺς πρό- στυχούς. — Τότε λοιπὸν, τί μάθημα μοῦ ἀρέσει; Νὰ σκεφθῶ. "Ἐχω ἀκόμη ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, πρὶν καθίω ἐς αὐτὸ τό. . . τὸ ἀναθεματισμένον σκαμνί. Δέν τα χρησιμοποιοῦ, γιὰ νὰ κάμω μιὰ μικρὴ ἀνάκρισι τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἔτσι, ὡς δι- ὄλου μετὰξὺ μίας, (πρὸς τὸ ἀκροατήριον) διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ πῆτε σὲ κανένα τίποτε ἀλήθεια; — Ἐμπρὸς λοιπὸν, σκέψου, Χριστίνα, τί μάθη- μα σοῦ ἀρέσει; Ἡ γραμματικὴ ὄχι, ἡ γεωγραφία οὔτε, ἡ ἀριθμητικὴ οὔτε, ἡ ἱστορία, ἡ σοβαρά, ὄχι, τὸ πιάνο ὄχι. . . οὔτε τὰ χρέιμα, οὔτε τὰ εὐχάριστα. Τότε λοιπὸν τί σου μένει;

Χμ! πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν θὰ εἶνε πολὺ καλακευτικὴ γιὰ σένα, Χριστίνα! Καλλίτερα ἀπ' ὅλα σοῦ ἀρέ- σαι. . . νὰ μὴν κάνης τίποτε. Αὐτὸ εἰς τὴν γλώσσάν μας λέγεται ὀκνηρία! εἶσαι λοιπὸν ὀκνηρὴ, Χριστίνα; — Ἐγὼ ὀκνη- ρή; ὄχι δά! — Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ φθάσῃς εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ὅσον δυσάρεστον καὶ ἄν σου φαίνεται. Εἶσαι, δηλαδή εἶμαι, ὀκνηρὴ. . . — Λίγο, καὶ μὲν, πολὺ λίγο. . . — Μπᾶ! Μοῦ φαί- νεται ὅτι δὲν εἶσαι λίγο, εἶσαι πολὺ. . . Καὶ τώρα ποῦ ἐμῆλικες πλέον εἰς τὰ βάθη τῆς συνειδήσεώς σου καὶ ξεύρεις ποῖον εἶνε τὸ λάθος σου, τὸ ἐλάττωμα σου, πρέπει νὰ προσπαθήσῃς, ἀγαπητή μου, νὰ το διορθώσῃς. "Ἐλα! λέγουν ὅτι τὸ πρῶ- τον βῆμα εἶνε δύσκολον. Γρήγορα λοι- πόν, γρήγορα ἐπὶ τὸ ἔργον! (Κάθεται εἰς τὸ σκαμνίον καὶ ἀνοίγει τὸ τετραδίον τῆς μουσικῆς.) Τί τα θέλετε! πολὺ δυσάρε- στο πρᾶγμα νὰ μελετᾶ κανεὶς πιάνο! . . (Βισέρχεται ἡ ὑπηρέτρια καὶ τῆ ἐγχειρίζει

ἐπιστολήν.) "Ω, γράμμα! γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀγγελικὴν! τί χαρά! γιὰ νὰ ἰδοῦ- με, τί μου γράφει:

(Ἀναγινώσκει.) Ἀγαπητὴ μου Χρι- στινοῦλα, μετὰ ἓνα μῆνα εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς μαμμᾶς ἡ ξεύρεις, ὅτι συνειθίζομεν εἰς τὸ σπῆτι νὰ ἐορτάζωμεν αὐτὴν τὴν μεγάλην ἡμέραν μὲ μεγάλην ἐπισημό- τητα. Ὁ μπαμπᾶς θέλει καὶ καλὰ νὰ δώσῃ συναυλίαν, ἔννοε δὲ νὰ πρωτο- παίξω ἐγὼ. Εἶμαι ἀκόμη μαθήτρια, ἀλλὰ ἐλπίζω δι' αὐτὸ, ὅτι τὸ ἀκροατή- ριον θὰ εἶνε ἐπιεικὲς. "Ἐπειτῶ αὐτὸ θὰ εὐχαριστήσῃ τὸσφ πολὺ τὴν μητέρα! Γι' αὐτὸ ἐπέταξα ἐως ἐκεῖ ἐπάνω, ὅταν μοῦ το εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί θὰ ἔκαμνα γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν μαμμά. Ἀμέσως λοιπὸν ἐσυλλογι- σθηκα σέ. . . (διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν.) "Ἐμεῖ! καὶ τί σχέσιον ἔχω ἐγὼ; (Ἐξοκο- λουθεῖ) καὶ εἶπα, ὅτι βεβαίωτατα θὰ θε- λήσῃς νὰ παίξωμε μαζὶ ἓνα κομμάτι ἀ κ α τ ρ μ α ἰ ν. Αὐτὸ θὰ μ' ἐλαφρώ- σῃ πολὺ. Θὰ διαλέξωμε ἓνα κομμάτι ὄρατο, ποῦ νὰ κάμνη ἐντύπωσι, καὶ νὰ μὴν εἶνε δύσκολο. "Ἐπειδὴ ὅμως πρέπει νὰ φανῶ λιγάκι εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, θὰ σε παρακαλέσω νὰ κάμης ἐσὺ τὸ δεύ- τερον μέρος, ἄν καὶ εἶσαι περὶ δυνατὴ ἀπὸ ἐμέ. — (Ὡ, περὶ δυνατὴ!) κολακεῖα! — καὶ εἶμαι πρόθυμος εἰς ἄλλην περί- στασιν νὰ σε ἀποζημιώσω. Θὰ σου σταί- λω τὸ κομμάτι εὐθὺς ἄμα τὸ διαλέξῃ ὁ κύριος Φαδιέλης—καθὼς τὸν λές, —καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων δι' ὅτι θὰ κάμης δι' ἀγάπην μου. Ἐμπρὸς, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.»

— "Σ ἓνα μῆνα. . . ἀλήθεια, εἶνε τῆς Ἀγίας Ἀννης καὶ ἐορτάζει ἡ μαμμά τῆς Ἀγγελικῆς. . . (Μετὰ τινα σκέψιν) "Ε, τελοσπάντων, θὰ προσπαθῶ. "Ἐνα μ π ᾶ σ ο δὲν εἶνε καὶ μεγάλη δουλειά. Ἐλπίζω νὰ τα καταφέρω. (Παύσις) "Ω, Θεέ μου! Καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς μαμμᾶς, τῆς δικῆς μου μαμμᾶς, ποῦ εἶνε ὀκτὼ ἡμέρες ὕστερα; . . . Θὰ μάθω καμμάτι γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ἀγγελικὴν, καὶ θάφισω νὰ περάσῃ ἡ ἑορτὴ τῆς μαμμᾶς, χωρὶς νὰ μάθω τίπο- τα γι' αὐτὴ; . . . Ἡ Ἀγγελικὴ μοῦ ζητεῖ μιὰ χάρι' πολὺ καλὰ, θὰ τῆς ζητή- σω κ' ἐγὼ τὴν ἴδια. Καὶ αὐτὴ τῆ φορά, ἐγὼ θὰ παίξω τὸ περὶ δύσκολο μέρος. "Ἐξω, ὀκνηρία! Τί ἐσκόλον ποῦ εἶνε νὰ μαθαίνῃ κανεὶς κομμάτι, ἔταν πρόκειται νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μαμμά του! Ἀλλὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ. . . καὶ ὁ Παῦλος δὲν θὰ με κοροϊδεύῃ, καὶ δὲν θὰ με ταπεινῶνῃ συγκρίνων με με- τὴν Κατίνα. . . Καὶ τώρα ζήτω ἡ σκά- λες! Ζήτω τὰ γυμνάσματα! Γρήγορα, γιὰ νὰ κερδίσω τὸν καιρὸν ποῦ ἔχασα! Νά, ζήτω ἡ σκάλες! Ζήτω τὸ πιάνο! Ζήτω ἡ μουσικὴ! Θὰ βάλω τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ μάθω ἑστὴν ἐντέλεια τὸ κομ-

μάτι ποῦ θὰ παίξω ἑστὴν ἑορτὴ τῆς μαμ- μᾶς (πρὸς τὸ ἀκροατήριον) καὶ θὰ σε παρακαλέσω ὅλους νὰ ἔλθετε νὰ μακού- σετε. . . καὶ νὰ με χειροκροτήσετε. (Παίζει μίαν κλίμακα εἰς τὸ κλειδοκῶ- βαλον.)

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Méryem Géy!)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΝΑΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΡΑΖΑΣ

Κάποιος κλέπτης, ὁ ὁποῖος εἶχε δια- πράξῃ πολλὰς κλοπὰς καὶ λωποδυσίας, συνελήφθη μίαν ἡμέραν καὶ ἤχθη δέσιμος ἐνώπιον τοῦ ρ α ζ ᾶ (ἡγεμόνος) τῆς Τραπεζουκῆς.

— Σοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν, τῷ εἶπεν ὁ ραζᾶς, ἄν μοῦ δείξῃς κλέπτην ἐπιτη- δεύτητον ἀπὸ σέ.

— Τότε λοιπὸν λῦσε με γρήγορα, ἀ- πήντησεν ὁ κλέπτης, διότι εἰμπορῶ νὰ σου δείξω ὄχι ἓνα, ἀλλὰ δέκα, ἑκατόν.

— Καλὰ ἄρχισε.

Τότε ὁ κλέπτης ὠνόμασεν ὅλους τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ ραζᾶ, ὅλους τοὺς νομάρ- χας, ὅλους τοὺς ἐπάρχους.

— Ἐχὲ δίκαιον, εἶπεν ὁ ραζᾶς εἰ- ξεύρω καλά ὅτι ὅλοι αὐτοὶ μὲ κλέπτουν, ἀλλ' ἀκόμη δὲν τοὺς ἐπίσπε κανεὶς, διό- τι εἰξεύρουν νὰ τ ᾶ π ο σ κ ε π ᾶ ζ ο υ ν. Εἶνε λοιπὸν ἐπιτηδεύτητον ἀπὸ αὐτόν.

Ἀφῆσάτε τον ἐλευθέρων!

ΣΦΗΚΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Σφῆξ λιμοκτονοῦσα καὶ περιπλανωμέ- νη, εἶδε σμήνος μελισσῶν, τὸ ὅποιον δι- ἔμεναν εἰς καλὴν γηραίου τινος κορμῶ.

Ἐπλησίασε καὶ εἰήτησεν ὀλίγον μέ- λι, διὰ νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις καὶ νὰ ἤμπο- ρεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν τῆς.

— Κ' ἐνόμισες ὅτι γιὰ σένα καὶ γιὰ τοὺς ὄμοιους σου δουλεύομε; εἶπαν αἱ μελισσαι.

Καὶ τὴν ἀπεδίωξαν.

Μετὰ πολλὰς καὶ παντοειδῆς περιπε- τείας, ἡ σφῆξ κατέρωθε νὰ εὐρὴ τὰς συντρόφους τῆς, καὶ ἐξεγείρασα αὐτάς, τὰς ὠδήγησεν ἐν σώματι κατὰ τῆς ἀ- φιλοξένου κυφελῆς.

Τρομερὰ μάχη συνήθη τότε, ἡ ὅποια κατέληξεν εἰς νίκην τῶν σφηκῶν, διότι ἦσαν πολυαριθμότεραι.

Αἱ μελισσαι ἐφρονεῦθον ὅλαι.

Τότε αἱ σφῆκες κατέλαβον τὴν κυφέ- λην καὶ διὰ πολλὸν καιρὸν ἔζησαν ἐκεῖ ἐν τρυφῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἤξευραν νὰ κάμουν μέλι, ἤλθεν ἡμέρα κατὰ τὴν ὅποιαν ἀπέθανον τῆς πείνης. Ἀρα τὸ παράδειγμα τῶν δὲν εἶνε ἀξιόμιμητον.

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 413.)

— Τί λέγεις! Ὑπήρχον ἄνθρωποι τό- τε διὰ νὰ τὴν δοκιμάσουν;

— Δέν ἦτο ἀνάγκη, ὅπως μόνος τῶ- ρα θὰ ἐννοήσῃς.

Ἐμαθες εἰς τὴν γεωγραφίαν, ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς ὑπάρχουν ἀλμυραὶ λίμναι. Τὸ ὕδωρ αὐτῶν τῶν λιμνῶν εἶνε ἀπὸ τὴν πρῶτην θάλασσαν, καὶ ἐπειδὴ τὸ γλυκὺ ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἔχυνετο εἰς τὴν λίμνην κατ' ἔτος ἦτο ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ ἐξατμιζόμενον, δι' αὐτὸ ὀλιγότευσε τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης, ἔμεινεν ὅμως τὸ ἴδιον ἅλας καὶ ἔνεκα τούτου ἠξήθη ἡ ἀλμυρότης τῆς λίμνης.

Ἰπόθεσε τώρα ὅτι δὲν χύνεται πλέον ὕδωρ εἰς ἀλμυρὰν λίμνην· τί θὰ γίνῃ τότε;

— Ὅα ξηρανθῇ ἐπὶ τέλους ἡ λίμνη.

— Ναί· ἀλλὰ μόνον τὸ ὕδωρ ἐξατμι- ζεται, τὸ δὲ ἅλας μένει εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἀφοῦ ξηρανθῇ ἡ λίμνη, θὰ μείνῃ ἐ- κεί στρώμα ἅλατος τὸσον μεγαλείτερον ὅσον περισσύτερον ἦτο τὸ ὕδωρ. Αὐτὸ συ- νέθη πολλὰκις κατὰ τὸν ἀλλεπάλληλον σχηματισμὸν τῶν διαφόρων στρωμάτων τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, καὶ δι' αὐτὸ εἰς πολ- λὰ μέρη εὐρίσκονται στρώματα ὀρυκτοῦ ἅλατος, τῶν ὁποίων τὸ πάχος εἶνε ἀγνω- στον· καὶ τίς οἶδε πόσα τοιαῦτα στρώ- ματα μένουσιν ἀκόμη ἀγνωστα!

Ὅλον ὅμως αὐτὸ τὸ ἅλας ἦτο τῆς πρῶτης, τῆς ἀρχικῆς θαλάσσης, καὶ ἐπει- δὴ τὸ γλυκὺ ὕδωρ ἔμεινε τὸ αὐτὸ μὲ ὀλιγώτερον ὅμως ἅλας, δι' αὐτὸ ἀναγ- καίως τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης τώρα εἶνε ὀλιγώτερον ἀλμυρὸν παρὰ ἄλλοτε.

Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς τὸ ἀρχαῖον ὕδωρ, δια- νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἦτο ἀλμυρότερον!

— Πόσον εὐχαριστοῦμαι, Νίτσα μου, νὰ σε ἀκούω! Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σκε- φθᾶ ἐγὼ μόνος τόσα πράγματα;

Εἰπέ μου ὅμως ἀκόμη, μετεβλήθη καὶ ὁ ἀήρ ὅπως καὶ τὸ ὕδωρ;

— Βεβαίως ἡ ἱστορία τοῦ ὕδατος εἶ- νε καὶ τοῦ ἀέρος ἱστορία· καὶ ὁ ἀήρ ἐκα- θερίσθη καὶ μάλιστα μὲ τὸν ἴδιον τρόπον· ὅτι ἀφθονώτερον εἶχε τὸ ἐκράτησεν ἡ γῆ.

— Πῶς; τί παράδοξα πράγματα μοῦ λέγεις! Ἀὐρ' μέσα εἰς τὴν γῆν;

— Μήπως τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἔκαμνεν τὰ στρώματα τοῦ ἅλατος; ὄχι, ἀλ- λά τὸ ἅλας, τὸ ὅποιον περιεῖχτο εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Ἐπίσης καὶ τὰ στερεὰ αὐτὰ στρώματα τῆς γῆς δὲν ἔγιναν ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἀλλ' ἀπὸ ἀέριον ζέον τοῦ ἀέ- ρου, τὸ ὅποιον ἄλλοτε μὲν ἦτο ἀφθονον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη εὐ- ρίσκεται εἰς αὐτόν εἰς μικρὰν ποσότητα.

Γνωρίζεις Κωστάκη μου τὸν γαιάνθρα- κα τὸσον καλὰ ὅσον τὸν γνωρίζω καὶ ἐγὼ.

— Πῶς δὲν τὸν γνωρίζεις; τώρα ἐν- νοῦ τί θέλεις νὰ μοῦ εἴπῃς. Τὰ στρώμα- τα τοῦ γαιάνθρακος προέρχονται ἀπὸ πτέ- ριδας καὶ ἄλλα φυτὰ τῶν θερμῶν κλι- μάτων, τὰ ὅποια ἄλλοτε ἐφύοντο παντα- θροίσθησαν ἐκεῖ ἐπὶ αἰῶνας, καὶ ἐπὶ τέ- λους ἐκαλύφθησαν ἀπὸ πηλὸν ἢ ἀπὸ ἄμ- μων. Δέν ἔχει οὕτως;

— Ὅχι ἀκριβῶς. Τὰ στρώματα τοῦ γαιάνθρακος προέρχονται ἀπὸ φυτὰ φυό- μενα εἰς τὰ ἔλη· τὰ φυτὰ ταῦτα αὐξάνου- σι πάντοτε πρὸς τὰ ἀνω ἐνθ' ἠνθίσκουσι πρὸς τὰ κάτω, ἐντὸς τοῦ ὕδατος, χωρὶς νὰ καταστρέφονται, καὶ σχηματίζουσιν ἐκεῖ στρώματα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔγιναν οἱ γαιάν- θρακες· αὐτὸ δὲ τὸ ἴδιον καὶ σήμερον ἀ- κόμη γίνεται.

Ἄλλ' ἀδιάφορον πῶς ἔγιναν οἱ γαι- άνθρακες. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μεγάλα, ἀπειροί ποσότητες ἀνθρακὸς ἀπεσφύρησαν ἄλλοτε ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν, καὶ ἐπει- δὴ τὰ φυτὰ λαμβάνουν τὸν ἀνθρακα μόνον ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξυ τοῦ ἀέρος, καὶ ἐπει- δὴ ὑπάρχουν ἐκτεταμένα γνωστὰ ἀνθρα- κωραγεῖα καὶ τίς οἶδε πόσα ἀγνωστα ἀκόμη, συμπεραίνομεν ὅτι μεγάλη πο- σότης ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐχάθη ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐκράτηθη ὁ ἀνθραξ καὶ ἀ- πεδόθη εἰς αὐτὴν μεγάλη ἐπίσης ποσό- της ἐλευθέρου ὀξυγόνου.

Διὰ νὰ ἐνοήσῃς καλλίτερον πόσον ἐ- λεύθερον ὀξυγόνον ἀπεδόθη εἰς τὸν ἀέρα, σκέψου ὅτι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξυ περιέχει εἰς 75 γραμμάρια ἀνθρακός, 100 γραμ- μάτια ὀξυγόνου. Καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀέρα, τὰ 97 μέρη εἶνε ἄζωτον καὶ μόνον τὰ 21 ὀξυγόνον, τὸ ὅποιον μόνον εἶνε ἀπα- ραίτητον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Τὸ ἄζωτον εἰς τὸν ἀέρα χρησιμεύει μόνον διὰ νὰ ὀλιγοστεύῃ τὴν δυνάμιν τοῦ ὀξυγόνου, ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὸν οἶνον ὀλιγοστεύει τὴν δυνάμιν του.

— Ἐννοῶ ὅτι τώρα ὑπάρχει περισσά- τερον ὀξυγόνον εἰς τὸν ἀέρα παρὰ ἄλλο- τε. Ἄρα γὰρ ὅμως πόσον ἀνθρακικὸν ὀξυ εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς αὐτόν;

— Παρὰ πολὺ ὀλίγον, καὶ αὐτὸ μάλι- στα εἰς τὰ κατώτερα μόνον στρώματα τῆς ἀτμόσφαιρας, ἐπειδὴ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξυ εἶνε βαρύτερον τοῦ ἀέρος. Ἐκαθαρί- σθη πλέον ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξυ, καὶ ὁ καθαρισμὸς αὐτὸς τῆς ἀτμοσφαιρας ἦτο πολὺ ἀναγκαῖος, διότι τὰ πτηνὰ καὶ τὰ θηλαστικά δὲν δύ- νωνται νὰ ζῆσιν εἰς ἀτμόσφαιραν, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπάρχει περισσότερο ἀν- θρακικὸν ὀξυ.

Ἐφθάσαμεν πλέον, Κωστάκη μου, εἰς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Γῆς, τοῦ ἀστρου τὸ ὅποιον κατοί- κουμεν. Ἐμαθες πλέον πῶς γίνονται τὰ ἀστρα, πῶς διατάσσονται τὰ πάντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν μέχρις οὐ ἔλθωσι τὰ

ἐμφυγα ὄντα διὰ νὰ κατοικήσουν εἰς αὐ- τὰ. Παρήλθον ὅμως πλέον καὶ αἱ ὠραῖαι τοῦ θέρους ἐσπέρας, καὶ αἱ συνδιαλέ- ξεις μας εἰς τὸν κήπον κατ' ἀνάγκην λήγουν πλέον.

Πρὶν χωρισθῶμεν ὅμως, θέλω νὰ ρί- ψωμεν τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν Γῆν μας διὰ τηλεσκοπίου ἀπὸ ὕψηλά, ὅπως κάμνουν οἱ ἀστρονόμοι τοῦ Ἀρεως ἢ τῆς Ἀφροδίτης, ἄν ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ ὅπως ἐδῶ.

— Αὐτὸ εἶνε ὠραῖον, νὰ ἴδωμεν τὴν Γῆν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Αἰβριον λοιπόν.»

(Ἐπειτα· συνέχεια.)

(I. Macé) Δ. Σ. ΔΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Οἱ περήφανοι δὲν ἔχουν
Ἐνα φίλον ὅπου τρέχουν·
Μὰ οἱ ταπεινοὶ ἔχουν χάρι
Τῶν ποδῶν τῶν τῶ ἀχνάρι
Ὅπου βάλλουν νάγαπιῶνται
Καὶ γιὰ φίλοι νὰ ζητιῶνται.

Σὺ, μητέρα τῶν πτωχῶν
Εἶσαι. Ἐλεημοσύνη,
Κι' εἶσαι φίλη τῶν ψυχῶν
Π' ἔχουν καλωσύνη.

Τὴν Ἐλεημοσύνη λένε
Ἀδελφὴ τῆς Προσευχῆς,
Καὶ τὰ μάτια ὅπου κλαίνε,
Ὅταν βλέπουν δυστυχεῖς,
Εἶνε μάτια τῆς ψυχῆς.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Α Λ — Κ Ι Φ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 416.)

Ὁ Ἄλ-Κιφ ἔκαμψε τὰ γόνατα, καὶ ὁ κνηρῶς, μαλθακῶς, ἐξήπλωθη ἐπάνω εἰς τὸ τριφύλλι, χωρὶς νὰ σεβασθῇ πολὺ τὰ λαμπρὰ τοῦ φάλαρα.

Τὴν αὐγὴν, ὁ Ἄλ-Κιφ ἐκοιμάτο ἀ- κόμη βαθέως. Τριγύρω του ἐξετείνοντο θαυμάσια λειβάδια, περικυκλωμένα ἀπὸ ἐλαιόδενδρα καὶ λεμονόδενδρα, καὶ ἀπὸ γιγαντιαίους φοίνικας, μὲ τὰ σπαθωτὰ φύλλα. Πέραν τοῦ πρασίνου ὠκεανοῦ τῆς χλόης, τοῦ ἐσπαρμένου μὲ δένδρα μυ- ρίων ἀρωμάτων, ἀνεκμπτον τὰ κομψὰ ἄνθηρα ἐπαύλων μεγαλοπρεπῶν· καὶ ἀκόμη πέραν, μίαν μεγάλην καὶ λευκο- τάτη πόλιν, παρουσιαζεν ὑπὸ τὸν γαλα- νὸν οὐρανὸν θελτικωτάτον σύμπλεγμα θόλων καὶ πύργων.

Ἦτο ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἀγαθοῦ βασι- λέως Κουκού-ἄλ-Κουάλα.

Ὁ Κουκού-ἄλ-Κουάλα ἦτο τῶσον ἀ- γαθός, τῶσον εἰρηγικός, ὅσον ὁ γείτων του Μπούα-Μπούα σκληρὸς καὶ φιλοπό- λεμος. Διὰ τοῦτο ἡ γεινιαισις αὐτῆ τὸν ἐστενοχώρει πολὺ καὶ τὸν ἐκράτει εἰς ἀ- γρυπνον προσοχῆν. Πάντοτε ἐφοβεῖτο καμ- μίαν νέαν ἱστορίαν ἐκ μέρους τοῦ κακοῦ

οπρεπώς τον Μπούα-Μπούα. Αυτός και η θυγάτηρ του Λάλα, ή οποία είχαν ακολουθήσει το πατρικόν στρατεύμα, φιλοξενούνται βασιλικώς εις λαμπρόν ανάκτορον. Ο Βέν-Άζέμ, γενόμενος αρχιστάτης, έγκραθίζεται, δαπάναις του κράτους, εις λαμπρόν πύργον, όπου σταύεται από μάρμαρον ροδόχρουν κατασκευάζεται δια τον Άλ-Κίφ. Τέλος ο βασιλεύς Κουκού-άλ-Κουάλα, δια να διαυγάσει την μνήμην του σημαντικού τούτου γεγονότος εις την ιστορίαν της βασιλείας του, απέφασκε να στολίση το βασιλικόν οικόσημον με κεφαλήν βουου.

Φαντασθήτε τώρα την λύσαν του αιχμαλώτου Μπούα-Μπούα, όταν είδεν αφής εν τών οικουμένων τούτων, ανηρημένον άνωθεν της θύρας του άνακτόρου του. Τι του έκαμαν αυτός ο Άλ-Κίφ! Άλλά ποιος του έπταειν; Άς μην ήτο τόσο σκληρός, και άς μην είχε τόσο καλήν θυγάτηρα!

ΦΩΤΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ

Δέν ενθυμούμαι πλέον τί έορτή ήτο ενθυμούμαι όμως ότι ήμην μαθητής του Γυμνασίου, και ότι την ήμέραν εκείνην ακριβώς έπρόκειτο να γράψω Έκθεσιν Ίδεών επί του θέματος «Ο Έγωισμός.» Με την έλπίδα ότι θακούσω τίποτε καλόν και χρήσιμον, έφερα την όμιλίαν εις την οικογενειακήν τράπεζαν, εις την όποιαν ήσαν προσκεκλημένοι και μερικοί φίλοι του πατρός μου.

Είπαν πολλά και διάφορα κατά του Έγωισμού. Είς το τέλος έλαβε τον λόγον και ο κ. Κλεόβουλος, ο δικαστής.

«Φαίνεται, μάς είπεν, ότι ο άνθρωπος φύσει ρέπει προς τον έγωισμόν. Είνε ισχυρόν αίσθημα και με πολλήν εύκολίαν εισέρχεται και καταλαμβάνει τας ψυχάς μας, όταν δέν τον πολεμήσωμεν έγκαιρός. Και πρέπει να το πολεμήσωμεν με όλας μας τας δυνάμεις, διότι το κακόν αυτό αίσθημα μάς καθιστά μισητούς όχι μόνον προς τους άλλους, αλλά πολλάκις, όταν εξεγείρεται ή συνείδησίς μας, και προς τον ίδιον άκοήν τον έαυτόν μας.

«Κάποτε έδοκίμασα αυτό το αίσθημα, αυτήν την βδελυγμίαν κατά του έαυτού μου ένεκα του έγωισμού, και δέν θα το λημονήσω ποτέ.

«Ημην άκοήν φοιτητής τελειοφοίτος μάλιστα. Είχα ένοικίαση δωμάτιον εις έν Οικότροφον, κ' έμελετούσα δι' εξετάσεις. Συγγράφω ειργάζομην ως μεταφραστής και εις μίαν έφημερίδα. Από το πρωί ως το μεσημέρι μελέτη εις το σπίτι το άπόγευμα εργασία εις το γραφείον της έφημερίδος.

«Τό πληρησιν μου δωμάτιον, ως και την συνεχόμενην αίθουσαν, έκράτει τότε ένας νέος ιατρός. Δύο ώρας το πρωί, και δέν ή-

ξούρω πόσας το άπόγευμα, έδέχετο κατ' οίκον τους άσθενείς του. Έγίνετο λοιπόν κάποιος θόρυβος, κάποια άνησυχία εις τον διάδρομον και εις το παρακείμενον δωμάτιον, ή οποία μ' ένωχλούσεν.

«Ηθέλα απόλυτον ήσυχίαν δια να μελετώ. Όταν ήκουα συνομιλίαις, έκρηπε να έντεινω περισσότερο την προσοχήν μου, δια να μη περισπάζαι από το βιβλίον. Άρα, έκαμνα κόπον περιεστύν, και αυτό δέν μου ήρξε καθόλου.

«Τας πρώτας ήμέρας το κακόν δέν μου έφάνη τόσο μέγalon. Έπειτα όμως μου έγινε άνυπόφορον, και ήρχισα γάδην να δριζύωμαι όσάκις ήρχετο άσθενής και διαταράσσετο ή ήσυχία. — Τι διάβολο, έλεγα, όλοι λοιπόν αρρώστησαν εδώ εις τας Άθήνας; αυτός ο κύριος ιατρός, που ήλθε να στήσει το ιατρείον του δίπλα μου, δέν θα με άφισή ήσυχον να μελετήσω; Ούφ!

«Είς τον θυμόν μου, έλησμονούσα ότι έγώ είχα έλθη εις το οικότροφον κατόπι του ιατρού, και ότι έγώ μάλλον είχα στήσει το μελετητήριόν μου δίπλα εις το ιατρείον.

«Και τόσο περισσότερο έθύμωνα, όσον έβλεπα, ότι ήμουν όλωσδεύλου άνίσχυρος να πολεμήσω το κακόν. Να κάμω παρατηρήσεις; να επιβάλω εις τον ιατρόν να όμιλή σιγά; να αναγκάσω τους άσθενείς να μη πονούν και να μη φωνάζουν; Άδύνατον. Δέν μου έμνε, παρά κήφωσα το δωμάτιον εκείνο. Άλλά ίσως αυτό θα μου έδιδε μεγαλύτεραν ένόχλησιν, διότι άν υπάρχοι πράγμα που βαρύνομαι, είνε ή μετακόμισις.

«Και εξακολουθούσα να μένω, και να θυμόνω, και να μισώ. Ναί, να μισώ έμισούσα τον ιατρόν, τους άσθενείς την σπιτονοικοκυράν, όλους. Και έλεγα μόνος μου: Άχ, άς πέθαιναν αυτοί οι άρρωστοί, να μην ξαναέλθουν πειά! Άς ήτον δυνατός να κάμη κανένα λάθος ο ιατρός, να δυσφημισθή και να χάση την πελατεϊαν του!

«Αυτάς τας σκέψεις και παρομοίας έκαμνα συχνά. Έως εκεί είχα φθάση! Κάποτε εξηγέρθη ή συνείδησίς μου και μου είπε: — Γιατί γίνεσαι τόσο κακός; Θέλεις την καταστροφήν του ανθρώπου, του άδελφού σου, του κυριολεκτικώς πηλησίον σου, μόνον και μόνον δια να μη ένοχλήσαι όταν μελετάς; Θέλεις να μείνη χωρίς πελατεϊαν αυτός, να φορήση της πένας, μόνον και μόνον δια να μη καταβάλης όλίγον περισσότερον κόπον και ναφοσιώναςαι τόσον εις την μελέτην σου, ώστε να μη σε ένοχλή ή έξωτερικός θόρυβος; Μά δέν τον λύπασαι; δέν έχεις καρδίαν έσύ;

«—Όχι, άπήντησα προς την συνέδησίν μου, δια να δικαιολογηθώ το άπόγευμα που φεύγω, άς έρχωνται χίλιοι άρρωστοί, και άς καρδίη του κόσμου τά

χρήματα ο ιατρός μόνον το πρωί να με αφήνη ήσυχον.

«—Βλέπεις λοιπόν που είσαι Έγωιστής; μου είπεν ή συνείδησίς; θέλεις να κάμης έσύ τη δουλειά σου, και άδιαφορείς τόσον δια το καλόν όσον και δια το κακόν του άλλου. Διότι τούτο σημαίνει αυτό που είπες: Άδιαφορείς άν πλουτίση ή άν καταστραφή ο πλησίον σου; άρρεί να σε αφήνη ήσυχον, να μη σε ένοχλή εις το παρακείμερόν. Άλλ' αυτό είνε ο Έγωισμός, ο καθαρός Έγωισμός, ο άπεχθής Έγωισμός: Νάδιαφορής δια τους άλλους, και να συλλογίζεσαι μόνον τον έαυτόν σου. Είσαι έγωιστής.

«Πραγματικώς ήμουν πολύ, πάρα πολύ. Και το συνήσθην, και το άνεγνώρισα, και έδδελύχθη τον έαυτόν μου, μόλις μου είπεν αυτά ή Συνείδησίς. Άλλ' από την ήμέραν εκείνην μετέβαλα σκέψεις, έπαυσα να θυμόνω, ήρχισα να νένχωμαι, να συμπαθώ, και όλίγον κατ'όλίγον ο θόρυβος του ιατρείου έπαυσε να μ' ένοχλή.»

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος: — Δέν σας είπα να βάζετε πάντα εις τας Έκθέσεις σας την ήμερομηνίαν; Γιατί την έλησμονήσατε;

Η Μαθητής: — Δέν την έλησμονήσα, αλλά ήταν νύκτα την ώρα που έγραφα.

Εσκέψη επί της Σμυρνης Κήρης

Ο Καθηγητής (ο όποιος έχει την συνήθειαν να βάζη τας λέξεις εις το στέμα των μαθητών): — Φέρομέν την ύποτιθέουσαν άθεσαν εις το άκρον της α... α... α...;

Οι μαθηταί (όλοι μαζί): — Κηνος!!!

Εσκέψη επί του Νικ. Κ. Λεβαδίδη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙΑ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

ΣΑΣ ύπενθυμίζω, ότι εις το τέλος του έτους, δηλαδή μετά την δημοσίευσιν και του τελευταίου φυλλαδίου του Δεκεμβρίου, έκαστος όφείλει να μου στείλη σημειώσιν των Εύσημων, τα όποια έλαβε κατά το διάστημα του 1900.

Εσκέψην ότι είνε άπαραίτητον, ή σημειώσις αυτή να γίνη από σάς λεπτομερώς και αναλυτικώς. Δηλαδή, να μην αναγράφετε άπλώς τον αριθμό των Εύσημων σας, αλλά και να παραπέμπετε εις τα φύλλα και εις τα μέρη του φύλλου, όπου έδημοσιεύθησαν. Ίδού λοιπόν ποίος θα είνε ο τύπος της σημειώσεως των Εύσημων:

Σημειώσις Εύσημων.

• Ονομάζομαι Γεώργιος Σωτηριαδης (παραδειγματός χάριν) και διαμένω εν Πάτραις. Κατά το έτος 1900 έλαβα τα εξής Εύσημα:

Φυλλ. 1ον—4 [Ε] εις το Ξεσπάθωμα, με τόνονμά μου.

Φυλλ. 4ον—1 [Ε] εις την Άλληλογραφίαν με το ψευδών. Έτεοκλής.

Φυλλ. 5ον—2 [Ε] εις τας Δακρύσεις με το ψευδ. Έτεοκλής.

Φυλλ. 5ον—3 [Ε] εις το Ξεσπάθωμα, με τόνονμά μου.

Φυλλ. 7ον—2 [Ε] εις το Παύδ. Πνεύμα, με το ψευδ. Μηλιόρ της Βριδης.

Φυλλ. 10ον—6 [Ε] εις τον πάδε Διαγωνισμόν, με το ψευδ. Έτεοκλής.

κτλ. κτλ. κτλ.

«Ητοι έλαβα με τόνονμά μου Εύσημα 10, με το ψευδώνυμόν μου Έτεοκλής Εύσημα 20 και με το ψευδώνυμόν μου Μηλιόρ της Κριδος Εύσημα 5.—το όλον Εύσημα 35.»

Κατ' αυτόν τον τρόπον ή εξέλεξις θα γίνεται εύκολοτέρα, και άν υπάρχη λάθος είτε εις την Σημείωσιν είτε εις το Βιβλίον μου, θα εύρίσκειται άμέσως, διότι θα είμπορώ να τα παραβάλλω λεπτομερώς.

Διηγοίμαι μόνον του δέν σας είπα να κάμετε αυτό και δια τα Εύσημα του 1899, και έδυσκολούθηκα τόσον πολύ να τα μετρήσω μόνη μου και μάλιστα χωρίς ναποφύγω τάπαρηλατα εις τόσον πολύπλοκον και άδούχητον εργασιον λάθη. Ούτω π. χ. ο Κόδρος μου γράφει σήμερα, ότι είχε 54 Εύσημα και ότι αυτός έδικαιούσε να λάβη το τελευταίον Γ Βραβείον άντι της Φεγγαβάλης Αργούλας. Άλλά τώρα βετι ήμιν εννε δέν έχω πλέον ούτε τον καιρόν ούτε τα μέσα να κάμω νέας άρροσεις, και άναθεωρήσεις. Άλλως τε αυτό το έννεσι και ο καλός μου Κόδρος και δέν έπιμένει να πάρη όψωσιν από την συνάδελφόν του το βραβείον, έστιω και έν πραγματικώς δικαιούται και δι' αυτήν του την καλωσύνην και άερότητα, του διαβιβάσει θερμά συγχαρητήρια.

«Όχι, Πέτρα Σκαρδαλίου, ήτο λάθος της έφημερίδος εις την όποιαν το είδες. Ο κ Δεληγιάννης, άγορεύων εις την Βουλήν, δέν είπε «της Διαπάλασεως» αλλά της «Αναπάλασεως.» Άλλως τε έπρόκειτο περί Συλλόγου, και ως ήθελες, ή «Αναπάλασις» είνε θρησκευτικός Σύλλογος, εκδίδων και το ήμηνιον περιοδικόν, έν φ ή «Διαπάλασις» είνε μόνον περιοδικόν.

Δέν άμφεβάλλα, θαγακίτη, βετι θα σ' ένθυσιάσουν τόσον οι τόμοι που σου έστειλα, και βετι θαποτελέσουν την βάσιν της νεανικής σου βιβλιοθήκης, την όποιαν εύχομαι να γεμίσης γρήγορα. Όσον δια το ψευδώνυμον, τί να σου είπω! πολύ πολυμήρον γνωρίζω ότι το θέλεις ως άστέον· αλλά θα παρεξηγήσεις, και καλλίτερα να έκλέξης άλλο, πλέον. — θεοφοβούμενον.

Απόδον της Ερήμου [ΕΕ] δια την ώραίαν έπιστολήν. Σ' εύχαριστώ άπειρώς δια το γενναίον Ξεσπάθωμα. Είσαι ή πρώτη που μου έγγραφεεις συνδρομητάς δια το 1901, ή πρόδρομος όλων των καλών φίλων, οι όποιοί θα χαλάσουν τον κόσμον έφτός. Άλλως τε και ο τόμος του 1901 θα το άξίζη, διότι έπιφυλάσσει μεγάλας εκπλήξεις, και θα είνε φαιότερος από όλους τους μέχρι τούδε. Φαντάσθη ότι θα έχη και μυθιστόρημα του Τουλίου Βέρν!

Ασπάζομαι τας Φιλομαθείς Νεάνιδας, τας μαθητριάς του Νικολαΐδου Παρθενωγωγείου της Δέρου, και τας συγγαίρας δια την άραισάτην έπιστολήν που μου έγγραφαν, καθώς και δια τα πατριωτικά των αίσθηματα. Έλπίζω, βετι αυτήν την εύχαριστήριαν θα μου την προτείνον συχνά.

Όχι, Νεράιδα των Σπετσών, προτιμώ να κρατήσης αυτό το ψευδώνυμον, το όποιον είνε άραισάτην· έπειτα, να πάη χαμνον και το κομψότατο αυτό χαρτί των έπιστολών που σου έχόρρισε ή νουνά σου; με το ψευδώνυμόν σου εις την γωνίαν τυπωμένην; Κρίμα δένεινε! Ο Άνανίας δέν έπήγεν εις το Παρίσι. Διά την Έκθεσιν έγγραψαν τόσο πολλά και έδω, ώστε τίποτε νέον δέν θα είχη να σας γράψη, —άνάλογον τουλάχιστον με το έξοδα του ταξιδίου.

Ζορεγγό Νέσρος, το Δελτίον του 20ού φυλλου άν δέν συμπεριλαμβάνασε εις το Ξεσπάθωμα, έκρηπε να επιθερήνη το Ταμείον του Έλληνοπαίδας δια τούτο έκρινα προτιμότερον να υπάχθη εις τα δωδεκαετήσια φύλλα του Ξεσπαθώματος.

Άγγελος της Αγάπης [ΕΕ] δια την περιγραφήν της Πρατήσις «Βαρτίς» και δια τον «πρακτικώτατον ένθουσιασμόν» σου να γίνης μέλος της Φιλοδασικής Ένώσεως. Εφύλαξε την έπιστολήν σου με το διδραχμόν, δια να την στεί-

λω, μετ άλλων που θα λάβω ίσως, εις τον κ. Σάμνον. Άλλά διατί έστειλες και τα λεπτά; Είπα βετι σου θέλουν να γίνουν μέλη, άρκει να μου το δηλώσουν δι' ιδιαιτέρως των έπιστολών, και ή Ένωσίς, την όπιαν θα είδοποιήσω, άς φέρη είση περί της εισπρατήσεως των χρημάτων.

Η έκδοσις του περιοδικού των μεγάλων είνε άποφασισμένη. Άπό της Κερκυρας· έπειδή όμως δέν άπερασίθη άκόμη και ο χρόνος της έκδόσεως του, είμπορείς να έγγραφής και φέτος εις την «Διαπάλασιν», και άργότερα βλέπομεν.

Έγχερίνοισα τα ψευδώνυμα των, δέχομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Καμαρωμένο Λουλουδάκι (Ν. Κ. αυτό μόνον ήτο έλεύθερον· τόσο μικρούλης και γράφεις έτσι καλώς και εύσως και την Μαγικήν Βικίαν; εύγέ σου) Φωσφορίζουσα Θάλασσα (Ε. Φ. αυτό σου έξέλεξα) και Φίλιξ Φίλιξ (Θ. Ρ. ήρρησά να σου το έγχεριν, διότι ή έπιστολή σου είχε παραπέση· έστειλε ή βραβ. της άδελφής σου.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΩΜΗ.

Καθήκον θεωρώ να εύχαριστήσω εύκαρόδως τους εύπερισημένους να με συγχαρίσουν ιδιαιτέρως δια το βραβείον μου, και τους άκαδημοτε άσχοληθέντας με το περί Συλλόγου ζήτημα, είς δέ, δια τας έπιστολάς των κρίσεις, την Δημόσιον Βούλιν και τον Τόζον Άπόλλωνα.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΤΥΜΟΣ
Δημ. Σ. Ι. Δ.

Εύχαριστία.

Πωλείται εις τιμήν συγκαταβατικής ποσότητος Raleigh μόλις δεκαπέντε ήμέρας μεταχειρισθέν. Παρηγορία: όδός Μένάνδρου, 88.

Χαριστική πληροφορία: ο Παρθενών άσπάζεται το Τριμυσιόβιον Λοτέρι. — ή άρθε του Παρθενώ συγγαίρας το Περηνό της Ερήμου δια το βραβείον των Εύσημων, έρωτά δέ τον Τάγκαλον διατί δέν έστειλεν άκόμη την φωτογραφίαν του; — ή Δημήτριος Ζορμπάς άντασπάξεται τον Δημήτριον Διπίαν — ή Ήρας θησεύς πληροφορεί τον Ρεχ. Σ. Παρίσην βετι τον γνωρίζει, και τον βλέπει καθημέραν που πηγαίνει εις το Σχολείον. — ή Βοσκοπούλα της Δέρου πληροφορεί την Μικράν Λιονοσκειτήσαν ότι άρχικά της είνε Δ. Ν. Φ. ζητεί δέ τόνονμά της δι' άνταλλαγής Μ. Μυστικόν — ή Λιονοσκειτής Δέρου άσπάζεται την Μυστικην Φωγήν και την έρωτά διατί δέν της γράφεις; — ή Σιωπηλή Νδφ άσπάζεται την Σαλοτιτικην Έλλην και ζητεί μετ' αυτής άλληλογραφίαν (δια να της έγγήνη και διατί δέν της έστειλε Μ. Μυστικά) — ή Άγγελος της Αγάπης παρατρει εις τον Άσπροποταμίτην, βετι καθ' ο μέλλον Βύβλις, δέν πρέπει να είνε τόσο άπαισιόδοτος — ή Νεράιδα των Σπετσών άσπάζεται την Βροθρόν Καμειλίαν, την όποιαν γνωρίζει — ή Εθνικός Τύμος πληροφορεί τους ζητήσαντας τελευταίως τάρχικά του, ότι ταύτα είνε Δ. Σ. Ι. Δ. — ή Άδρα της Κερκυρας προτινεί εις τον έκ νεκρών άνάστανα Έλπίνορα, το νέον ψευδώνυμον Δάλαρος — ή Μαργαριτοφόρος άσπάζεται την Ατρόμητον Καρδίαν και λυπειται που δέν θα την έχη φέτος συμπαθήτριαν· ή Ειλικρινής Φιλία δέχεται την υπό της Φιλομούσου Νεάνιδος προταβίσα. — ή Άλληλογραφία και άναμένει έπιστολήν της· άσπάζεται δέ το Μαρωμένο Φύλλον, το όποιον πάντοτε ένθυμείται — ή Άνοιξιατική Βραδιά συλλυπειται τάς άγαπητάς της Βοσκοπούλας της Δέρου και Λιονοσκειτής Δέρου, δια τον θάνατον του πατρός του. — Δι' άλλας δέν υπάρχει τόπος.

Από ένα γλυκύ φίλδκι στέλλει ή Διαπάλασις προς τους φίλους της: Άγγελος της Εύθυμίας [ΕΕ] Έκαμες πολύ καλά να υπερασπίσθη εκείνον που είχε δικαίον· οι φίλοι σου, όταν σκεφθώ ψυχραίως, θα σ' εκτιμήσουν και θα σε άγαπήσουν περισσότερο· άν δέν το κάμουν μη λυπηθής· θα είνε άνάξιον της εύθύμιας σου) Κυκλαδίτην, Παρθενώνα (είμαι εύτυχής που με ύποδέχεται πάντοτε με τόσο άγάπην και προθυμίαν έλήφθησαν όλα αι λύσεις δεχταί) Σναφιδάκι (φαντάζομαι ή την άναμνηστικόν σου) που να γράψη κανείς! — ή εύχαριστήσεν ή εκτενης έπιστολή σου· όσον δια το Λεκιόν, διατύπωσε την πρότασιν σου, και τους έρωτώμεν) Φίλιξ-Μούδ-Αή, Αδρή του Παρθενώ, Ποιμενίδα του Ηλίου (αφ' ου είσαι όπλισμένη με τόσον ύπομονήν, θα τα καταφέρης· άλλως τε αφ' πρώται ήμέρας είνε άνασάστον· έπειτα συνειθίζει κανείς· ο κ. Διευθυντής του ταχυδρομείου, αφ' ου τον γνωρίζεις, είμπορεί να σου είπη ποιοι λαμβάνουν το φύλλον) Αδέρη (αφ' εύχαριστώ δια τας καλακηντικώς φράσεις, με τας όποιας συνόδουσε την άναένωσιν της συνδρομής σου) Κνύμα της Αμάστιδος (την έλαβε, και μάλιστα εύχαριστήσεν) Άσπροποταμίτην ([ΕΕ] δια

όποδ Πέτραν και με την Φθινοποριήν Νύκτα — ή Δαγροστεγής Νάναρχος με την Πειραικήν Άδραν και Ζωήραν Φλόρα — ή Αύγερινος με το Κεντρί, Γνω και Μενεξέ δένειαν — ή Τσοκχτρα με την Πειραικήν Άδραν — ή Σιράπολεβάντες με τον Όδουσα τον Γθακήσιον, Χρυσό Παράκι και Αημιόδιθα Βόλιν — ή Σαγρόν Αρόσον με το Έδελβίς και Έλληνικήν Βάλασαν — ή Διχαρομός Φοβίθη με το Ταπεινόν Ιον; Μενεξεδένιο Μπουσέτακι και Καρραδίαν του Φαλήρου — ή Λεοπάραλις με την Λιακήν Μαργαρίταν, Αίλουρον και Καρδίαν όποδ Πέτραν — ή Ποιμενίτης Δέρου με την Πειραικήν Άδραν, Νουταλγόν Έλληνα και Αύγερινόν — ή Αεινήαία Αθηνά με τον Κυκλαδίτην, Όόμα της Νυκτός και Ποιμενίδα του Ηλίου — ή Αρτελος της Βότρυας με το Ζιλάνιον του Αρσακειού και Όραλας Πρίγκιπας — ή Εύγερινος Καρδία με την Ρωσταν, Αίλην του Κηφισού και Μικράν Φιλοπεριεργον — ή Μαργαριτοφόρος με την Άνδοθσαν Νεότητα, Εαρ τών Καρδιών και Ζήτην — το Φάρι της Σηρής με την Διοποροροσσαν, Βασιλίδα της Ερήμου και Κροσίτσαν Κεραλήν — ή Νοσταλγός Έλλην με τον Φοΐδον Άπόλλωνα, Κόρην του Σερμυδόνος και Γ. Λοκίτη Έλπίδα — ή Άνοιξιατική Βραδιά με την Ναυαρχίδα του Πόρου, Κεματίτσαν Θάλασσα και Ζιλάνιον του Αρσακειού — ή Ελληνική Φουσανίλλα με τον Κεφαλήγιανόν Έλιαν, Ιόνιον Νήσον και Ρωμάνον Κελέρονα — το Έξυνο Γατάκι με την Βαριήν Ζωήν, Αετόν της Ίδης και Τυδά — ή Κεματίτσαν Θάλασσα με την Μελαγχολικήν Σηληολάριδα, Πόλιαν Μαλούρα και Κεντρί — ή Τροφάκουσα Ηώς με τον Λιακόν Όριζοντα, Λιακήν Μαργαρίταν και Μαργαρίτη της Λίου (του όποιου ζητεί και το όνομα) — ή Αραγιάν με την Μούσαν της Αερονομίας — ή Περθόθα Καρδία με την Λιονοσκειτή Δέρου, Καρδίαν όποδ Πέτραν, Ποιμενίδα της Δέρου και Καυκασίαν — ή Αποπέθα Έλπίς με τον Τριανταφυλλένιον Κόμπον, Κυνηγόν της Σαρηθρας και Θεάν της Γεωργίας — ή Τερεφθατος Λέον με την Αίχλην (ης ζητεί τάρχικά) — ή Φιλαργγος Έλλην με τον Αρχηγόν των Μαυθόβιων Στρατιωτών και Τραπαλζάκ — Βίαιος ή Σμυρναίος με την Ιωνικήν Αιτήν, Καίως Όρισε και Φεγγαρόλην Αγγούλαν — ή Έλαία της Λευκάδος με τον Ιατρόν των Σνδρομητιών, Ζωήραν Φλόρα και Αρραγιάν — ή Διακή Μαργαρίτα με την Κοπελάδα Κνύον, Φιλόμουσον Νεάνιδα και Κόμητα της Φέρρας.

Από ένα γλυκύ φίλδκι στέλλει ή Διαπάλασις προς τους φίλους της: Άγγελος της Εύθυμίας [ΕΕ] Έκαμες πολύ καλά να υπερασπίσθη εκείνον που είχε δικαίον· οι φίλοι σου, όταν σκεφθώ ψυχραίως, θα σ' εκτιμήσουν και θα σε άγαπήσουν περισσότερο· άν δέν το κάμουν μη λυπηθής· θα είνε άνάξιον της εύθύμιας σου) Κυκλαδίτην, Παρθενώνα (είμαι εύτυχής που με ύποδέχεται πάντοτε με τόσο άγάπην και προθυμίαν έλήφθησαν όλα αι λύσεις δεχταί) Σναφιδάκι (φαντάζομαι ή την άναμνηστικόν σου) που να γράψη κανείς! — ή εύχαριστήσεν ή εκτενης έπιστολή σου· όσον δια το Λεκιόν, διατύπωσε την πρότασιν σου, και τους έρωτώμεν) Φίλιξ-Μούδ-Αή, Αδρή του Παρθενώ, Ποιμενίδα του Ηλίου (αφ' ου είσαι όπλισμένη με τόσον ύπομονήν, θα τα καταφέρης· άλλως τε αφ' πρώται ήμέρας είνε άνασάστον· έπειτα συνειθίζει κανείς· ο κ. Διευθυντής του ταχυδρομείου, αφ' ου τον γνωρίζεις, είμπορεί να σου είπη ποιοι λαμβάνουν το φύλλον) Αδέρη (αφ' εύχαριστώ δια τας καλακηντικώς φράσεις, με τας όποιας συνόδουσε την άναένωσιν της συνδρομής σου) Κνύμα της Αμάστιδος (την έλαβε, και μάλιστα εύχαριστήσεν) Άσπροποταμίτην ([ΕΕ] δια

